

Τὸ πρῶτον Ἄνδρουτσε ξακουστὴ καὶ Ἄνδρουτσε ξακουσμένη,
 Τὸ πρῶτον καὶ δὲν φαίνεται νὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς βγάλῃς,
 Νὰ ῥθῆτε νὰ μᾶς βγάλατε ἀπὸ τοὺς κερατάδες.
 Ἄνδρουτσε ἔτρωγ' ἔπινε κ' ἔστριβε τὸ μουστάκι.
 Μουστάκι μου κεραμπογιὰ καὶ φρόδια μου γραμμένα,
 Τὸ κορμί μου τὸ περίτρανο ἐδῶ στὸν πάνω κόσμο,
 Ἄνδρουτσε ἐγουγοῦσε μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι,
 Τὸ πρῶτον, φίλε ἀδελφε καὶ Καπετὰν Μιχάλη.
 Ὁ Μῆτρος ἐγουγοῦσε ὁ Μῆτρος ὁ Μιχάλης.
 Καὶ Ἄνδρουτσε ἐξεκίνησε μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι.
 Βλέπει τοὺς Τούρκους κ' ἔφρευαν, βλέπει τοὺς Ἀρβανίταις
 Ἄλλοι πῆραν τὰ Σάβωνα καὶ ἄλλοι τὸ Λιδορίκι.
 Καὶ ὁ Μπέης ὁ Βελή Μπέης πάει κατὰ ταῖς Καρούτσις.
 Κ' ἐπῆγε καὶ ἀποκλείσθηκε σ' ἓνα παλιουλιτσάκι.
 Δέκα ἡμεροῦλαις πολεμᾷ καὶ δέκα ἡμεροῦνύχτια.
 Καὶ Ἄνδρουτσε τὸν ἀπόκλεισε καὶ Ἄνδρουτσε τὸν ἐπιάνει.
 Τί χάλεμας, τί ἐγύρευας Μπέη' στὰ Βιλαέτια,
 Ἐδῶ ναι Ἄνδρουτσε ξακουστὴς Ἄνδρουτσε ξακουσμένος.
 Ποτὲ Τούρκο δὲν σκιάζεται οὔτε καὶ Ἀρβανίταις.
 Σκύφτει τοῦ πέρνει τὴν ποδιὰ καὶ τοῦ φιλεῖ τὸ χέρι
 Ἐγὼ Μπέης Σαλιμπέης καὶ Μπέης ξακουσμένος,
 Νὰ μοῦ χάρισης τὴν ζωὴ ἀκόμη τούτην τὴν ὥρα
 Νὰ σταίλω μὲς τὴν μάνα μου γιὰ νὰ μὲ ἐξαγοράσῃ
 Ἐγὼ δὲν εἶμαι γιὰ φλωριά δὲν εἶμαι καὶ γιὰ γρόσια.
 Μόν εἶμαι Ἄνδρουτσε ξακουστὸς καὶ θεὰ σὲ ἀπολύσω
 Καὶ θεὰ πᾶς στὸ σπῆτι σου πίσω' στοὺς ἐδικούς σου,
 Καὶ κάνουν τὸν κατήραρο καὶ πᾶν' στὸ Λοιδωρίκι.
 Τρία κορίτσα τὸν κερνοῦν καὶ τρεῖς μπιρμπιλομάτεις
 Μία κερνᾷ μὲ τὸ γυαλί κ' ἡ ἄλλη μὲ τὸ κρουστάλι,
 Κ' ἡ τρίτη ἡ καλύτερη μὲ μαστραπᾶ ἀσημένια.
 Κέρνα με, κόρη μ', κέρνα με ὅσο νὰ παῖ γιῶμα
 Ὅσο νὰ σκάσῃ ὁ αὐγερινὸς νὰ πάῃ ἡ πούλια γιῶμα
 Νὰ πᾶν τ' ἀηδόνια' σταῖς φωλιαῖς νὰ πᾶν νὰ κοιμηθοῦνε
 Θὰ μάσω ἐγὼ τὰ ἀσκέρι μου νὰ πᾶω νὰ τὸ μετρήσω
 Νὰ ἰδῶ ποῖος μοῦ γάθηκε νὰ ἰδῶ ποῖος μοῦ πάει.
 Μῆτρο Μιχάλης λαβώθηκε καὶ ὁ Δρόσος Ζαποντιότης.

XXXVII.

Μιὰ νύφη ἀπ' τὴ Ζαρίτσινα καὶ πεθερὰ ἀπ' τὴ χώρα
 Ἐπρόδωκε τὴ νύφη της στὰ Τούρκικα τὰ χέρια.
 Σήκω, νυφοῦλα μ' κ' ἄλλαξε καὶ ντύσου κ' ἀρματώσου
 Καὶ βράδυ θὰ ἔλθῃ ὁ Κωνσταντῆς θεὸς νὰ ἐρθῇ ὁ υἱός μου.
 Τὸ πρῶτον τὸ ξέρεις, πεθερὰ, τὸ πρῶτον τὸ ξέρεις, μάνα,
 Ψεῖς ἦσανε' στὴ Νιάουστα καὶ ἀπόψε' στὴν Καβάλλα
 Καὶ βράδυ θὰ ἔλθῃ σπῆτι του θὰ ἔλθῃ' στοὺς δικούς του.
 Δὲν τὸ πιστεύω, πεθερὰ, δὲν τὸ πιστεύω, μάνα,
 Ὁ Κωνσταντῆς δὲν ἔρχεται ὁ Κωνσταντῆς δὲν φάνει
 Ὁ Κωνσταντῆς δὲν ἐκίνησε ἀπ' τῆς Βλαχίας τὸν κάμπο.
 Μάνα μου, τί μὲ πρόδωκες' στὰ Τούρκικα τὰ χέρια
 Στὰ Τούρκικα τ' ἀγαρνὰ καὶ τῶν Τουρκῶν τὰ χέρια.
 Ἄϊτε, νυφοῦλα μ', κ' ἔρχεται θὰ ῥθῇ ὁ Κωνσταντῆς μου
 Δὲν τὸ πιστεύω, πεθερὰ, δὲν τὸ πιστεύω, μάνα.
 Ἄλλοι τὸν λένε πῆσανε ἄλλοι τὸν λένε ἐγάθη
 Κ' ἐγὼ πρῶτον ἀκαρτεροῦ τώρα τριάντα χρόνους.
 Θὰ πᾶω' στὸν πατέρα μου θὰ πᾶω νὰ μὲ παντρεύῃ
 Κ' ἐγὼ μαι νύφη ξακουστὴ καὶ νύφη ξακουσμένη.

XXXVIII.

Δὲν πρέπει ἐγὼ νὰ χεῖρωμαι οὐδὲ κρασι νὰ πίνω
 Μόν πρέπει νὰ μαι σ' ἔρημιά σένα μαρμαροβοῦνι
 Νὰ κείτωμαι τὰ πίστομα νὰ χύνω μαῦρα δάκρυα
 Νὰ γείνω λίμνη καὶ γυαλί νὰ γείνω κρύα βρύσι
 Νὰ ἔρχωνται ἡ Κομποτιανῆς νὰ πλένουν νὰ λευκαίνουν
 Νὰ πλένουν τὰ ποδάκια τους τὸν ἄσπρο τὸ λαιμὸ τους

XXXIX.

Οὐλα τὰ ἀηδόνια τὴν αὐγὴ οὐλα λαλοῦν καὶ λίνε,
 Καὶ γὼ ἡ Τριγόνα ἡ θλιβερὴ δὲν ἔχω πρῶτον νὰ μείνω,

Νὰ φιάσω τὴν φωλοῦλα μου νὰ βγάλω τὰ πουλιά μου.
 Μ' ἐπῆρε τὸ παράπονο καὶ τὸ πολὺ τερύμη
 Κ' ἐπῆγα καὶ τὴν ἔφικσα' στὴς Καλαμιᾶς τὸν κάμπο.
 Βένουν φωτιά' στὴν Καλαμιᾶ νὰ κάψουνε τὸν κάμπο,
 Κ' ἔκαψαν τὴν φωλοῦλα μου καὶ ἔκαψαν τὰ πουλιά μου
 Ἐπῆγα καὶ τὴν ἔφικσα σὲ ριζομιὸ λιθάρι.
 Πάει ὁ πετρίτης κ' ἔκατσε ἀπάνω' στὸ λιθάρι.
 Σήκω πετρίτη μου ἀπ' αὐτοῦ σήκω ἀπ' τὴν φωλιά μου
 Καὶ μοῦ φαγες ταῖτέρι μου καὶ θεία φᾶς καὶ μείνα.
 Σὲ καταριώμαθι θλιβερὰ καὶ προκοπὴ δὲν κάνεις.
 Κάλιο νὰ φᾶς τὰ νύχια σου τὰ νυχοπόδαρά σου
 Περὰ νὰ φᾶς τὴν πέροδικα τὴν ἀηδονολαλοῦσα
 Τὸ πρῶτον λαλεῖ τὴν ἀνοιξὶ τὸ Μᾶη τὸ καλοκαίρι.

LX.

Βγένουν οἱ βλάχοι' στὰ βουνά, βγένουν καὶ ἡ βλαχοπούλαις
 Βγένουν καὶ τὰ βλαχόπουλα λαλοῦντας ταῖς φλογέρας
 Βγένουν τ' ἀρνάκια παίζοντας μὲ τὰ χονδρά κουδούνια
 Βγένουν ἡ κλέφταις τοῦ Δελή καὶ τοῦ Δελή Ἀχμέτη
 Καὶ βοδού' ἄν' στὰ Φέρσαλα' στὴν μέση ἀπὸ τὸν κάμπο
 Πιάνουνε Τούρκους ζωντανούς καὶ Τούρκους σκοτωμένους.
 Καὶ τοὺς πᾶνε στὸ Δομοκὸ μὲς τοῦ Δελή Ἀχμέτη
 Καὶ ἄλλους ἐκέρνας φλωριά καὶ ἄλλους ἐτέρνα γρόσια
 Καὶ τοὺς μπιμπασάδεις του ἔματα μαλαγματένια.
 Τοὺς δίνει ἄτια μὲ φλωριά τὰ γκέμια τους ἀσημένια
 Σηκωθῆτε, καθολικεύετε' νὰ πᾶμε' στὸ Ζητοῦν.
 Θ' ἔλθῃ Ἄνδρουτσε νὰ σμιζώμε' στὴ Λειβαδιά νὰ πᾶμε
 Θὰ πάῃ νὰ πολεμήσωμε μὲ δύο τρεῖς πικράδες.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Παρακαλοῦνται οἱ ταχυδρομικοὶ ὑποδιευθυν-
 ται καὶ ἐπιστάται νὰ εἰσπράξωσι καὶ ἀποστεί-
 λωσιν ὅσον τάχιον εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς Παν-
 δώρας τὰς τε ὑστερούσας συνδρομὰς τοῦ πρό-
 τριῶν μηνῶν λήξαντος δ' ἔτους αὐτῆς, κα-
 θὼς καὶ τοῦ ἐ. τούτου ἔτους. Παρακαλοῦν-
 ται δὲ καὶ οἱ Κύριοι συνδρομηταὶ νὰ μὴ
 δυστροπῶσιν εἰς τὴν ἀπότισιν τοῦ ἐλαχίστου
 αὐτῶν χρέους, διὰ νὰ μὴ ἐμποδίζεταί ἡ τακτι-
 κὴ ἐκδοσις τοῦ συγγράμματος.

Τὸ γραφεῖον τῆς Πανδώρας ἀγοράζει τὸν
 πρῶτον τόμον αὐτῆς.